

Ve věci však by mohla míti dovolací stížnost úspěch jen za předpokladů § 16 nesp. říz., jichž tu není, zejména není tu zřejmého rozporu se zákonem. Nehledíc ani k tomu, že podle obsahu poručenských spisů nemanželský otec sice otcovství uznal, ale pak ještě před novelou z roku 1914 byl odsouzen rozsudkem k placení výživného a dalším rozsudkem k placení zvýšeného výživného a podle ustálené judikatury nejvyššího soudu nelze v takovém případě upravovati později výživné usnesením v řízení mimosporném (srv. na př. rozh. čís. 1224 sb. n. s. a m. j.), nehodí se § 16 (2) cís. nař. čís. 276/1914 ř. z. vůbec na tento případ. Řečený předpis jest v souvislosti s odstavcem (1) téhož § 16, který jedná o zjištění otcovství k dítěti, ať již uznáním, ať sporem a má na mysli jen nezletilé poručenice, nikoli zletilé opatrovance, kteří — jako v tomto případě — byli svéprávnosti zbaveni dávno po zletilosti. Proto mluví zákon o tom, že poručník má býti poukázán k podání žaloby. Svéprávné nemanželské dítě může uplatniti své nároky proti nemanželskému otci jen pořadem práva (srv. na př. rozh. čís. 4625 sb. n. s. a také již před tím judikát dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni čís. 1664 sb. Nowak). Na opatrovance svéprávnosti zbavené nelze rozšiřovati zmíněný předpis a to ani podle všeobecného předpisu § 282 obč. zák., který odkazuje na předpisy o poručencích jen, pokud jde o práva a povinnosti opatrovníků. Není zákonného předpisu, podle něhož by nároky osob svéprávnosti zbavených proti nemanželskému otci (§ 166 obč. zák.) mohly býti uplatňovány v řízení mimosporném (§ 1 nesp. říz.).

Čís. 8067.

Návrhu na zrušení exekuce lze vyhověti jen v případech v § 40 ex. ř. zvláště uvedených, nikoliv v případě, zanikl-li nárok z jiného důvodu než uspokojením vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, R I 394/28.)

Návrhu dlužníka na zrušení exekuce soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 40 ex. ř. může dlužník, nepodav zatím žalobu podle §§ 35 neb 36 ex. ř., učiniti návrh na zrušení exekuce, byl-li vymáhající věřitel po vzniku exekučního titulu nebo při soudních rozhodnutích po čase, uvedeném v prvním odstavci § 35 ex. ř., uspokojen, povolil-li sečkati nebo se toho zřekl, by exekuce vůbec nebo ve lhůtě zatím ještě neprošlé byla vykonána. Toto ustanovení jest výjimkou z povšechného předpisu, že námítky proti nároku, pokud se týče proti povolení exekuce jest uplatňovati žalobou (§§ 35, 36 zák.). Lze proto návrhu na zrušení exekuce vyhověti jen v případech v § 40 ex. ř. zvláště uvedených, nikoli

tedy v případě, že nárok zanikl z důvodu jiného, než uspokojením vymáhajícího věřitele. Nemohou si proto rekurenti, ani sami netvrdí, že nárok zanikl zcela neb z části uspokojením vymáhajícího věřitele, stěžovat, když jejich návrh byl rekursním soudem zamítnut z důvodů jiných, které se jim nezdají býti přílehlavými.

Čís. 8068.

Statkoví úředníci (zákon ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák.).

Neplatily-li pro služební poměr, pokud jde o jeho rozvázání, směrnice mezi svazem československých velkostatkářů a svazem československých zemědělských a lesních úředníků a dělníků, dlužno použití ohledně výpovědi zaměstnance ustanovení zákona o statkových úřednících.

Propadná lhůta § 32 zákona neplatí, domáhá-li se zaměstnanec zaplacení zadrženého služného a placení služného do budoucna, tvrdě, že výpověď není platná a že proto trvá jeho služební poměr.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, Rv I 1545/27.)

Žalobce byl úředníkem na velkostatku žalovaného. Dostav šestiměsíční výpověď ze služby, domáhal se na žalovaném, by bylo uznáno právem, že služební smlouva jest nadále po právu a že jest žalovaný povinen platiti mu služební požitky. Žalobní nárok opíral žalobce najmě o to, že mezi stranami platí směrnice ujednané dne 11. května 1920 mezi svazem československých velkostatkářů a svazem československých zemědělských a lesních úředníků a zřízenců, podle nichž jest výpověď přípustná jen s udáním důvodů a jen opírá-li se o některý v zákoně o statkových úřednících uvedený důvod k propuštění, že však žalovaný žádného takového důvodu neuvedl. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Z výpovědi svědků vyplývá, že směrnice nebyly kolektivní smlouvou a že názor prvního soudu, že nebyly pro obě strany závazné, jest správný. Tomu odpovídají také svazem československých velkostatkářů vydané vysvětlivky pro závazné směrnice, ve kterých se praví, že směrnice mají platnost podpůrnou. Slovo »závazné« se vůbec ku slovu »směrnice« nehodí, poněvadž směrnice nemohou býti závazné, any teprve podle nich mají se služební smlouvy uzavíratí a od nich se odchylovatí. Ze směrnic dále plyne, že směrnice platí, pakli jiná služební úmluva nebyla uzavřena. A tu podle výpovědi svědka Dra N-a upraveny byly na velkostatku žalovaného podle předložených směrnic jen požitky úřednictva, nikoli však ostatní poměry služební a úřednictvo se s tím spokojilo. Ale ani s hlediska právního posouzení věci nelze rozsudku soudu první stolice nic vytýkat, vychází-li se ze zjištění prvního soudu. Zjistil-li, že směrnice nebyly pro žalovaného závazny, jest správným i závěr prvního soudu, že v úvahu přijíti může jen zákon ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák. Proto také odpadají veškeré vývody odvolací, pokud zakládají služební poměr na